Τα Χριστούγεννα μιας μοναχικής γυναίκας (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς, επίσκοπος Αχρίδος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 25 Δεκεμβρίου, 2013

Τα Χριστούγεννα της Ιωάννας.

«Παραπονιέσαι για τη μοναξιά στη
μέση μεγάλης πόλης. Τόσος λαός γύρω σου κοχλάζει σαν μυρμηγκοφωλιά, και εσύ και πάλι αισθάνεσαι σαν στην έρημο. Στις μεγάλες γιορτές η κατάσταση είναι ανυπόφορη. Παντού πλημμυρίζει η χαρά, ενώ εσένα σε πιέζει η λύπη. Οι εορταστικές ημέρες των Χριστουγέννων και της Ανάστασης σου φαίνονται σαν κάποια άδεια δοχεία, τα οποία εσύ γεμίζεις με δάκρυα. Όταν αυτές οι άγιες γιορτές βρίσκονται μακριά πίσω ή μπροστά σου, αισθάνεσαι πιο ήρεμη. Αλλά όταν πλησιάσουν και έρθουν, η θλίψη και η ερημιά κυριεύουν την ψυχή σου.
Τί να σου κάνω; Θα σου διηγηθώ την ιστορία για τα
Χριστούγεννα της Ιωάννας διότι ίσως σε ωφελήσει. Θα αφήσω όμως να σου διηγείται εκείνη όπως τα είχε διηγηθεί σε μένα.

«Σαράντα και κάτι
χρόνια βλέπω εγώ αυτό τον κόσμο σαν γυναίκα. Ποτέ καμιά χαρά, εκτός από λίγη σαν παιδί στο σπίτι των γονέων μου. Αλλά μπροστά στον κόσμο δεν έδειχνα λυπημένη. Μπροστά στους ανθρώπους υποδυόμουν τη χαρούμενη, και στη μοναξιά έκλαιγα. Όλοι με θεωρούσαν ένα ευτυχισμένο πλάσμα, αφού ως τέτοια έδειχνα. Ακούω, όλοι γύρω μου παραπονούνται, και οι έγγαμοι και οι άγαμοι, και οι πλούσιοι και οι φτωχοί, όλοι. Και σκέφτομαι, γιατί κι εγώ να παραπονιέμαι στους δυστυχισμένους για τη δική μου δυστυχία, και μόνο να αυξάνω τη λύπη γύρω μου; Θεέ, να δείχνω χαρούμενη έτσι θα είμαι πιο χρήσιμη στον δυστυχισμένο κόσμο, ενώ το μυστικό μου θα το κρύβω μεσα μου και θα κλαίω στη μοναξιά μου. Προσευχόμουν στον Θεό, για να μου εμφανισθεί με κάποιο τρόπο, τουλάχιστον μόνο ένα δάχτυλό Του να αισθανθώ. Προσευχόμουν έτσι, για να μην σβήσω από την κρυμμένη λύπη. Από κάθε έσοδο έκανα ελεημοσύνη οπουδήποτε είχα ευκαιρία. Επισκεπτόμουν αρρώστους και ορφανούς, και έφερνα χαρά με τη δική μου φαινομενική χαρά. Πιστεύω σε Σένα, αγαθέ μου Θεέ, έλεγα συχνά, αλλά Σε παρακαλώ, εμφανίσου μου με κάποιο τρόπο, για να Σε πιστεύω ακόμα περισσότερο. «Πιστεύω, Κύριε, βοήθει μου τη απιστία» (Μάρκ. 9, 24). Επαναλάμβανα αυτά τα λόγια από το Ευαγγέλιο. Και πράγματι, βίωσα να μου εμφανιστεί ο Κύριος.

Δυσκολότατες για μένα ήταν οι μεγάλες γιορτές. Μετά από τη Λειτουργία κλεινόμουν στο δωμάτιο και έκλαιγα ολόκληρα τα Χριστούγεννα και την Ανάσταση. Όμως τα προηγούμενα Χριστούγεννα εμφανίστηκε ο Θεός. Αυτό έγινε ως εξής. Πλησίαζε αυτή η μεγάλη μέρα. Εγώ αποφάσισα να ετοιμάσω όλα έτσι όπως η μητέρα μου ετοίμαζε: και κρέας, και ζυμαρικά, και γλυκά, και όλα τ'άλλα. Άπλωσα σανό στο σπίτι, πέταξα από τρία καρύδια σε κάθε γωνιά του δωματίου. Ας είναι η Αγία Τριάδα ελεήμων σε όλες και τις τέσσερις πλευρές του κόσμου. Και κάνοντας όλα αυτά ασταμάτητα προσευχόμουν: Κύριε, στείλε μου επισκέπτες αλλά εντελώς πεινασμένους και φτωχούς! Σε παρακαλώ, εμφανίσου μ'αυτόν τον τρόπο! Που και που μου ερχόταν η σκέψη: τρελή Ιωάννα, τι επισκέψεις περιμένεις τα Χριστούγεννα! Αυτή την άγια μέρα ο καθένας βρίσκεται στο σπίτι του ποιος θα μπορούσε να έρθει ως επισκέπτης σε σένα; Κι εγώ έκλαιγα και έκλαιγα... Όμως και πάλι επαναλάμβανα εκείνη την προσευχή και ετοίμαζα.

Όταν τα Χριστούγεννα γύρισα από την Εκκλησία, άναψα το κερί, έστρωσα το τραπέζι, έβαλα όλα τα φαγητά, και τότε άρχισα να περπατώ από δω κι από κει στο δωμάτιο. Θεέ μου, μην με εγκαταλείψεις! Πάλι προσευχόμουν. Στο δρόμο λίγοι περνούσαν. Είναι Χριστούγεννα, αλλά και ο δρόμος μας είναι απόμερος. Όμως μόλις το χιόνι έτριζε κάτω από τα πόδια κάποιου, εγώ πεταγόμουν στην πόρτα! Άραγε είναι ο επισκέπτης μου; Δεν είναι. Να, προσπέρασε. Το μεσημέρι ήρθε και πέρασε, και εγώ μόνη. Άρχισα να κλαίω και κραύγασα: τώρα βλέπω, Κύριε, ότι με εγκατέλειψες εντελώς! Έκλαιγα έτσι και σιγοέκλαιγα συνεχώς! Ξαφνικά χτύπησε κάποιος την πόρτα, και εγώ άκουσα φωνές: δώσε αδελφέ, δώσε αδελφή! Γρήγορα έτρεξα και άνοιξα την πόρτα. Μπροστά μου ένας τυφλός και ο οδηγός του, και οι δυο σκυμμένοι, κουρελιασμένοι, παγωμένοι. Ο Χριστός γεννήθηκε, κύριοί μου! φώναξα εγώ χαρούμενα. Αληθώς γεννήθηκε! κροτάλιζαν με τα δόντια εκείνοι τρέμοντας. Έλεος, αδελφή, ελέησέ μας! Δεν σου ζητάμε χρήματα. Από το πρωί κανένας δεν μας πρόσφερε ψωμί, λίγα λεφτά ή από ένα ποτήρι με ρακί. Πεινάμε πολύ. Εγώ πέταξα από τη χαρά μου ως τον τρίτο ουρανό. Τους οδήγησα στο σπίτι και τους έβαλα στο γεμάτο τραπέζι. Τους σέρβιρα κλαίγοντας από χαρά. Εκείνοι με ρώτησαν παραξενεμένοι: «Γιατί κλαις, κυρία;». Από χαρά, κύριοί μου, από καθαρή και φωτεινή χαρά! Εκείνο για το οποίο προσευχόμουν στον Θεό ο Θεός μου το έδωσε. Μερικές μέρες εγώ Του προσεύχομαι, να μου στείλει ακριβώς τέτοιους επισκέπτες όπως είσαστε εσείς, και να, Αυτός μου έστειλε. Δεν ήρθατε εσείς έτσι τυχαία, αλλά σας έστειλε ο αγαθός μου Κύριος. Αυτός σήμερα μου φανερώθηκε μέσα από σας. Αυτά είναι τα πλέον χαρούμενα Χριστούγεννα στη ζωή μου. Τώρα ξέρω, ότι είναι ζωντανός ο Θεός μας. Δόξα σ' Εκείνον και ευχαριστία! «Αμήν», απάντησαν οι αγαπητοί μου

επισκέπτες. Τους κράτησα έως το βράδυ, τους γέμισα τις τσάντες και τους αποχαιρέτησα».

Τέτοια ήταν τα προηγούμενα Χριστούγεννα
της Ιωάννας. Δώσε Θεέ, να είναι φέτος ακόμα πιο χαρούμενα. Προσευχήσου κι εσύ, κόρη, να σου φανερωθεί ο ουράνιος Πατέρας με κάποιο τρόπο -και στον Θεό οι τρόποι είναι πολλοί- και θα ζήσεις θαύμα. Μην ετοιμάζεσαι για λύπη σε τούτη τη μεγάλη μέρα, αλλά να ετοιμάζεσαι για χαρά. Και ο Πανορατικός, ο Παντελεήμων, θα σε κάνει χαρούμενη.

[Από το βιβλίο «Δρόμος δίχως Θεό δεν αντέχεται» βιβλίο με επιστολές του Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, ο οποίος υπήρξε Επίσκοπος της Ορθόδοξης Σερβικής Εκκλησίας και θεολόγος. Έζησε από το 1881 μέχρι το 1956. Το Μάιο του 2003, η Ιερά Σύνοδος της Ορθόδοξης Εκκλησίας της Σερβίας τον διεκήρυξε Άγιο και τον ενέταξε στο Αγιολόγιό της στις 18 Μαρτίου (Κοίμηση) και στις 3 Μαΐου (Μεταφορά Λειψάνων)].

(Πηγή ηλ. κειμένου: agiameteora.net)